

11- اعتراف

11. Die Beichte

95. آیا می دانید گناه چیست؟

95. Wissen Sie, was Schuld ist?

Schwere Schuld entsteht, wenn ich durch wissentliches und bewusstes Handeln die Ordnung der Gerechtigkeit störe. Diese einmalige Verletzung der gerechten Ordnung wirkt in vielfältiger Weise negativ auf das Gesamte der Welt im Zeitablauf nach. Sie kann nicht rückgängig, nicht ungeschehen und häufig auch nicht wieder gut gemacht werden (z.B. bei Mord, Rufmord usw.). Schuld muss daher gesühnt werden durch Buße.

Leichtfertiges Handeln begründet auch persönliche Schuld. Dagegen begründen unbewusstes Handeln oder Handeln aus zum entsprechenden Zeitpunkt nicht behebbaren Nicht-Wissen keine persönliche Schuld. Sie sind wie ein Unfall zu werten. Dabei hat der Verursacher trotzdem den Schaden, so weit es geht, zu erstatten, läßt aber keine persönliche Schuld auf sich. Nicht-Wissen allein schützt aber nicht vor Strafe, wenn der Betreffende - auch mit etwas Mühe - die Möglichkeit gehabt hätte, sich zu informieren.

96. Was ist Sündenvergebung? Wie kann man beichten?

Im Gleichnis vom verlorenen Sohn erzählt Jesus von der Barmherzigkeit Gottes gegenüber dem reuigen Sünder. (Lk 15,11-32) Die Sündenvergebung setzt also die Umkehr, die Reue und das Bekenntnis voraus. „Vater, ich bin nicht mehr wert, dein Sohn genannt zu werden...“ (Lk 15,21). Jesus vergibt dem Gelähmten, der vor ihm durch das Dach herabgelassen wird, die Sünden und zur Bekräftigung seiner Vollmacht, heilt er ihn. (Lk 5, 17-26). Jesus vergibt am Kreuz noch dem reuigen Schächer: „... heute noch wirst du mit mir im Paradiese sein...“ (1K 23,43). Jesus überträgt zunächst dem Petrus und später allen Aposteln die Vollmacht, Sünden zu vergeben. (Mt 16,18;18,18) Diese Vollmacht ist nicht an die Person der Apostel gebunden und geht nicht mit deren Tod unter. Dann hätten ja nur die Zeitgenossen Jesu und der Apostel von der Sündenvergebung profitieren können. Nein Jesus will eine Kirche bauen, die bis zum Ende der Zeiten Bestand hat. Die Apostel können daher und haben diese Vollmacht auch den Bischöfen durch die Weihe und Einsetzung weitergegeben. Die Bischöfe

گناه سنگین زمانی رخ می دهد که من با رفتار آگاهانه و عمدی خودم ساختار عدالت را مختل سازم. همین اختلال یکباره نظام عدالت، در طول زمان به شکل های گوناگون تأثیری منفی بر کل جهان دارد. آن را نمی توان باطل، خشی یا در اغلب موارد حتی جبران کرد (برای نمونه قتل، بدنام ساختن افراد و نظایر آن). از این رو، کفاره گناه را باید از راه توبه ادا کرد.

رفتارهای سبک سرانه هم بر اثر گناهان شخصی رخ می دهند. اما در نقطه مقابل، رفتارها یا کردارهای غیرعمدی از روی عدم آگاهی، در زمان وقوعشان نشانی از گناه شخصی نیستند. آنها را باید مانند یک اتفاق قلمداد کرد. به رغم آن، باعث و بانی این صدمات باید تا آنجا که میسر است، این صدمات را برطرف کند، اما گناهی شخصی را به جان نمی خرد. اما اگر فرد مربوطه حتی با کمی دردسر این امکان را داشته باشد که به آگاهی دست یابد، عدم آگاهی به تنهایی او را از مجازات در امان نگاه نمی دارد.

96. بخشش گناهان چیست؟ چگونه می توان اعتراف کرد؟

عیسی در تمثیل پسر گمشده از رحمت خدا درقبال گناهکاری که توبه کرده است، حکایت می کند (لو، 15، 11-32). پس شرط بخشش گناهان، بازگشت، پشیمانی و اعتراف است. «ای پدر به آسمان و به حضور تو گناه کرده ام و بعد از این لایق آن نیستم که پسر تو خوانده شوم» (لو، 15، 21).

عیسی فرد فلجی را که او را از راه سقف به نزد او رسانده بودند، می بخشد و برای تقویت قدرت مطلق خود از جانب خدا، او را شفا می دهد (لو، 5، 17-26). عیسی بر صلیب نیز تبهکار پشیمان را می بخشد: «... هرآینه به تو می گویم امروز با من در فردوس خواهی بود» (لو، 23، 43).

عیسی ابتدا به پطرس و سپس به همه رسولان قدرت و اختیار لازم برای بخشودگی گناهان را می بخشد (مت، 16، 18؛ 18، 18). این قدرت فقط در اختیار شخص رسولان نیست و با مرگ آنان به پایان نمی رسد. خیر، عیسی مایل است کلیسایی بنا کند که تا به پایان زمان، پابرجا باشد. از این رو، رسولان توانسته اند این اختیار را از راه تدهین و انتصاب اسقفان به آنان واگذار کنند و چنین نیز کرده اند. اسقفان نیز این اختیار را به شبانان منتقل می کنند.

delegieren diese Vollmacht an die Priester.

Wenn man umkehrt, seine Sünden bereut und bei einem Priester zur Beichte geht, ihm seine Sünden in der persönlichen Ohrenbeichte sagt und Gott um Verzeihung bittet, erhält man die sogenannte Absolution und eine Bußaufgabe. Außerdem muss man den festen Vorsatz haben, mit Gottes Gnadenhilfe in Zukunft die Sünden zu meiden.

Gott ist langmütig. Er respektiert mit großer Feinfühligkeit den freien Willen des Menschen. Er lässt ihm Zeit zur freiwilligen Umkehr (Offb 2,21). Er lädt ihn ein, in sich zu gehen und lässt die Sonne aufgehen über Guten und Bösen. Ja selbst in der Sterbestunde gewährt er jedem Menschen eine letzte Chance, sich frei für ihn oder gegen ihn zu entscheiden.

97. Was sollen wir beichten? Welche Wirkung hat die Beichte?

Wir müssen in der Beichte alle schweren Sünden, deren wir uns bewusst sind, einzeln beichten. Wenn wir nur einen Teil der schweren Sünden beichten, die wir begangen haben, und einige bewusst verschweigen, dann ist die Beichte nicht gültig, und wir sind nicht mit Gott versöhnt. Die Beichte ist ja dazu da, die durch die schwere Sünde verlorene Freundschaft mit Gott wieder herzustellen. Bei einer bewusst unvollständigen Beichte fehlt ja die Reue und die wirkliche Bereitschaft, wieder auf Gott zuzugehen.

Die lässlichen Sünden sollte man auch beichten, ja selbst kleine Unvollkommenheiten, die in sich keine Sünden sind, aber doch verbessert werden könnten, können mit in die Beichte genommen werden. Die Wirkung der Beichte ist nicht nur die Vergebung der Sünden, sondern wir erhalten auch eine besondere Gnade Gottes, gerade in den gebeichteten Punkten besser zu werden.

98. Wie häufig sollten wir beichten?

Jedesmal, wenn wir eine schwere Sünde gemacht haben, müssen wir zur Beichte gehen; denn im Zustand der schweren Sünde dürfen wir nicht die Kommunion empfangen. Ansonsten empfiehlt die Kirche uns die häufige Beichte z.B. einmal im Monat, mindestens aber einmal im Jahr in der österlichen Zeit.

99. Wie kann man sündigen?

Die Sünde ist immer ein Mangel an Gutem, d.h. das Sündhafte in sich gibt es nicht, sondern etwas wird zur Sünde, weil es ihm an Gutem fehlt .

هنگامی که انسان توبه می کند، از گناهان خود پشیمان می گردد و نزد یک شبان به اعتراف می پردازد، گناهان خود را به شکل خصوصی خطاب به شبان اقرار می کند و از خدا طلب بخشودگی دارد، امری موسوم به براءت و کلام توبه را دریافت می دارد. از آن گذشته، باید این نیت قاطع را نیز داشته باشد که در آینده نیز به یاری رحمت خدا، از گناه بپرهیزد.

خدا شکیباست. او با ظرافت ویژه ای به اراده آزاد انسان احترام می گذارد و به او برای بازگشت داوطلبانه اش وقت می دهد (مکا، 2، 21). خدا او را دعوت می کند، در خود تعمق کند و نیک و شر را برای او روشن می سازد. آری، او حتی در زمان مرگ هر انسانی نیز به او این واپسین فرصت را واگذار می کند که داوطلبانه او را انتخاب یا رد کند.

97. ما باید به چه چیز اعتراف کنیم و اعتراف چه تأثیری دارد؟

ما باید در اعتراف، همه گناهان سنگین خود را که از آنها آگاه هستیم، تک تک اقرار کنیم. اگر فقط به بخشی از گناهان سنگینی که مرتکب شده ایم، اعتراف کنیم، توبه معتبر نیست و آشتی ما با خدا صورت نگرفته است. توبه برای آن مقرر شده است که دوستی با خدا که به سبب گناه مخدوش شده است، از نو برقرار شود. در توبه ای که آگاهانه کامل نباشد، پشیمانی صورت نگرفته است و انسان برآستی آماده نیست که از نو به سوی خدا بازگشت کند.

به گناهان سبک تر نیز باید اعتراف کرد. حتی موارد کوچک تر و ناکامل تری که در واقع گناه محسوب نمی شوند، اما می توان آنها را بهبود بخشید نیز می توانند در توبه مطرح شوند. تأثیر توبه فقط بخشودگی گناهان نیست، بلکه از راه آن ما از رحمت ویژه خدا نیز برای آن بهره مند می شویم که در موارد مشابه، فرد بهتری گردیم.

98. چند بار باید اعتراف کنیم؟

ما باید هر بار که مرتکب گناه سنگینی می شویم، اعتراف کنیم، زیرا در شرایطی که مرتکب گناهی سنگین شده باشیم، حق نداریم در مراسم قربانی مقدس شرکت کنیم. کلیسا به ما توبه مکرر را توصیه می کند، برای نمونه هر ماه یکبار یا دستکم یکبار در سال در روزهای جشن فصح.

99. چگونه ممکن است مرتکب گناه شویم؟

گناه همواره به منزله کمبود نیکی است، یعنی امر گناه آلود به خودی خود وجود ندارد، بلکه امری از این رو به گناه بدل می شود که در آن نیکی یافت نمی شود.

Wir können sündigen:

1. in Gedanken (z.B. Hass, Verwünschen, Neid, Begierden),
2. in Worten (Lügen, Rufmord, Schimpfen usw.),
3. in Taten (Stehlen, die Ehe brechen, Schlagen, Töten usw.) und
4. durch Unterlassen (nicht helfen, wo Hilfe angesagt war, aus Faulheit, Trägheit, Nachlässigkeit oder Angst etwas nicht tun, obwohl wir eigentlich dazu verpflichtet gewesen wären.).

Es gibt schwere Sünden und lässliche Sünden. Keine Sünden im eigentlichen Sinne sind Unvollkommenheiten, aber wenn wir nicht gegen unsere Unvollkommenheiten kämpfen, werden wir uns nicht weiter entwickeln und besser (heilig) werden.

100. Welches sind die notwendigen Schritte für eine gute Beichte?

1. eine gründliche Gewissensforschung
2. Reue über die begangenen Sünden und Unvollkommenheiten
3. Vorsatz, sich zu bessern und in bestimmten Punkten zu kämpfen
4. die Ohrenbeichte mit dem Priester, in der wir alle schweren Sünden, soweit sie uns in dem Augenblick bewusst sind, bekennen und in der Absicht beichten, alle schweren und lässlichen Sünden zu bereuen, weil sie uns von Gott trennen und Ihn beleidigen.
5. Absolution durch den Priester im Namen Christi
6. Ableistung der Buße.

101. Was ist ein Ablass?

Mit der Reue und Beichte sind zwar die Sünden vergeben und die Freundschaft mit Gott wiederhergestellt, aber es bleibt ein "Schmutzrand", der durch Buße und Sühne noch beseitigt werden muss. Der Ablass entspringt wie die Sündenvergebung derselben Vollmacht, die Christus den Aposteln gegeben hat. Die Kirche gewährt zu verschiedenen Gelegenheiten den Gläubigen vollkommene und unvollkommene Ablässe der Sündenstrafen, die ansonsten im Fegefeuer zu erdulden wäre; z.B. Wenn die Gläubigen im Familienkreis gemeinsam den Rosenkranz beten, vorher zur Beichte und zur Kommunion gegangen sind, also im Stand der Gnade sind, und zusätzlich ein Gebet in den Anliegen des Papstes und der Kirche beten; oder den Segen Urbi et Orbi des Papstes gläubig empfangen und die o.a. Bedingungen erfüllen; oder bei vielen anderen Gelegenheiten.

In der Zeit Luthers missbrauchte ein Mönch im Auftrag eines deutschen Bischofs das Ablasswesen. Der Bischof brauchte Geld, um Schulden zu

ma به شکل های ذیل می توانیم مرتکب گناه شویم:

1. در افکارمان (برای نمونه، نفرت، لعنت، حسد، طمع و غیره)
 2. در کلاممان (دروغ، افترا، ناسزا و غیره)
 3. در کردارمان (زدی، خیانت در زناشویی، ضرب و شتم، قتل و غیره)
 4. با اهمال (کمک نکردن در جایی که به کمک ما نیاز است؛ انجام ندادن کاری که موظف به انجام آن هستیم از سر تتبلی، خمودی، سبکسری و یا ترس)
- گناهان به دو گروه سنگین و سبک تقسیم شده اند. عیب های ما به خودی خود گناه به شمار نمی رود، اما اگر با عیب های خود مبارزه نکنیم، پیشرفت نخواهیم کرد و بهتر (تقدس یافته) نخواهیم شد.

100. گام های لازم برای یک توبه خوب کدام هستند؟

1. یک آزمایش وجدان بنیادی
2. پشیمانی نسبت به گناه مرتکب شده و عیب هایمان
3. عزم راسخ برای بهبود یافتن و مبارزه در مواردی خاص
4. اعتراف خصوصی نزد شبان که طی آن تا آنجا که آگاه هستیم به همه گناهان سنگین خود اعتراف و با این نیت توبه می کنیم که نسبت همه گناهان سنگین و سبک خود اظهار پشیمانی کنیم، زیرا آنها ما را از خدا جدا می سازند و به منزله توهینی نسبت به او هستند.
5. برائت یافتن از سوی شبان به نام مسیح
6. انجام کفاره

101. عفو چیست؟

از راه پشیمانی و توبه هرچند گناهان بخشوده می شوند و دوستی با خدا از نو برقرار می گردد، اما همچنان یک «رد آلوده» برجای می ماند که از راه کفاره و جبران مافات باید آن را برطرف کرد. عفو نیز مانند بخشودگی گناهان براساس همان اختیاری صورت می گیرد که مسیح به رسولان خود بخشیده است. کلیسا در موارد گوناگون برای ایمانداران، عفو کامل و ناکامل از مجازات های ناشی از گناهان را مقرر داشته است که در غیر این صورت به سبب آنها فرد باید متحمل دوزخ می شد؛ برای نمونه هنگامی که ایمانداران در جمعی خانوادگی، نیایش تسبیح مریم را بخوانند، پیش از آن به اعتراف و دریافت قربانی مقدس رفته باشند، یعنی در وضعیت رحمت باشند و علاوه بر آن، نیایشی را نیز خطاب به پاپ یا کلیسا قرائت کنند؛ یا برکت حضرت پاپ را با ایمان راسخ به آن دریافت کند و به شروط آن نیز عمل کند یا با استفاده از

bezahlen. Er wies den Mönch Tetzl an, Ablassbriefe zu verkaufen. Weil nicht genug Geld reinkam, verkaufte schließlich der Mönch sogar Ablassbriefe für zukünftige Sünden, also Sünden, die noch gar nicht begangen worden waren. Dies ist natürlich nicht möglich. Auch dürfen die geistigen Güter der Kirche nicht verkauft werden. Dies ist eine schwere Sünde, die man Simonie nennt. Dieser Name kommt von dem Zauberer Simon aus Samaria. Dieser bot den Aposteln Geld an, um auch die Macht zu haben, den Heiligen Geist zu spenden. (Apg 8,4-24). Luther hat dies zurecht kritisiert. Das Unwesen des Tetzels war dann schließlich mit ein Auslöser für den Beginn des Protestantismus.

فرصت های بسیار دیگر. در زمان لوتر، راهبی به سفارش از سوی یک اسقف آلمانی از نظام عفو در کلیسا سوءاستفاده کرد. اسقف مربوطه برای پرداخت بدهی های خود به پول نیاز داشت. او راهب مذکور به نام تتسل را به آن گماشت که نامه هایی برای عفو گناهان به فروش برساند. به دلیل آن که پول کافی جمع آوری نشد، سرآخر راهب حتی مغفرت نامه هایی برای گناهان آینده به فروش رساند، یعنی حتی گناهانی که کسی هنوز مرتکب آنها نشده بود. بدیهی است که چنین کاری امکان پذیر نیست. دستاوردهای روحانی کلیسا قابل فروش نیستند. این گناه سنگینی است که آن را گناه شمعونی می نامند. این نام برگرفته از نام شمعون جادوگر اهل سامره است. این فرد به رسولان پیشنهاد پول داد تا بتواند اختیار آن را داشته باشد که روح القدس را اهداء کند (رس، 8، 4-24). لوتر به حق از این امر انتقاد کرد. شرارت تتسل سرآخر یکی از عوامل آغاز جنبش پروتستانی شد.